

552294 ✓
Г. 14. [1909]
кн 6

Илюстровано списание

ЗА ДѢЦА.

СЪДЪРЖАНИЕ

на шеста книжка.

1. На езерото. Цвѣтна картинка
2. Царя на пѣщитѣ. Стихотв. отъ Ц. Калчевъ.
3. Невко. Написалъ, Н. Михалевъ.
4. Признателно куче. Написала, Ап-ва.
5. Угощение. Стихотв. отъ Л. Бобевски.
6. Какъ се прѣхранватъ хората. Написалъ, Р. Бѣичевъ.
7. Паякъ (басня). Прѣв. Теменужковъ.
8. Царската на хлѣбнитѣ трохици. (Приказка) Прѣв. М. Гевъ.
9. На полето. Стихотв. отъ Теменужковъ.
10. Костенскитѣ бапи. Написалъ Н. Михалевъ.
11. Пътуване изъ Македония. Съобщава, Д. Андреевъ.
12. Лалка. Стихотв. отъ Ц. Калчевъ.
13. Хитрото куче. Преказка безъ думи.
14. Разви.
15. Задачи и гатавки.

Съ тази книжка изпращаеме премията цвѣтна картинка—
„На езерото“.

За г. г. главнитѣ учители.

Изтеклитѣ годишнини отъ сп. „Младина“ на учил. библеотеки се продаватъ:

1. За всички течения отъ IV до XIII г. се плаща по 1 левъ.
2. За всѣко течение отъ I и II год. се плаща по 1.50 лева.
3. За всички годишни течения отъ I до XIII включително (безъ III год., която е изчерпена) се плаща 13 л. и 50 ст.
4. За всѣко течение отъ IX и X год. подвързано съ платно, се плаща 1.40 лева.

Забѣлѣжка. Всѣка поръчка трѣбва да бѣде придружена съ стойността, която трѣбва да бѣде само въ пощенски записи или марки, но не и въ гербови марки; иначе нѣма да бѣде изпълнена. Пощенски равностойно отъ Дружеството.

Отъ Дружеството.

91 2294
9. 14, [1905]
хп. 6

Младина

списание за дѣца.

ЦАРЯ НА ПѢВЦИТЪ.

Пѣй ми славею чудесни,
Пѣй, да те послушамъ азъ:
Любя твойтъ сладки пѣсни
Любя звѣнкия ти гласъ.

Колко нѣкти съмъ се сгушалъ
Самъ изъ китинитъ гори
И гласа ти азъ съмъ слушалъ,
Що извивашъ отъ зори! . . .

Пѣй, напѣй се ти на воля,
Ти си на пѣвцитъ царь;
Само не плаши се, моля:
Азъ на птички съмъ другарь.

Ц Калчевъ

Ненко.

енко днесъ е много радостенъ. Да, радостенъ и доволенъ е, защото привърши годишния си изпитъ. Колко много се страхуваше отъ изпита! . . . Страхуваше се да не би да се забърка и да не може да отговори. Но сега му е леко, леко, като че прѣмахна отъ себе си най-големия товаръ.

Идещата година Ненко ще бѣде въ първи класъ. Прѣзъ ваканцията Ненко ще има по-вече свободно врѣме. Ще може по добръ да си реди и наглежда градината.

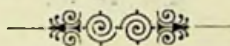
Съ настѣпването на пролѣтътъ, Ненко по моли родителитѣ си да му оставятъ малко праздно мѣсто отъ двора, за да си направи градина. Тѣ изпълниха молбата му.

Въ свободното си врѣме, Ненко разкопа и направи малки лѣхички. Въ тѣхъ посѣя разни цвѣтя и зеленчуци. Колко много той се грижеше за градината си! . . . А и всичко посѣто бѣ изникнало. Най-много се радваше на цвѣтята: на червения и бѣлия шибой, на шаренитѣ лалета, на хубавия аленъ божуръ и на миризливия трандафелъ.

Радваха се и родителитѣ му, защото Ненко не отиваше да играе изъ улицитѣ, не отиваше

на ръката да се кжпи, не се сбираше съ лоши другари, а по-вечето отъ врѣмето си прѣкарваше въ градинката си, или четѣше нѣкоя поучителна книжка.

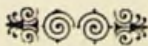
Признателното куче.

Нашия съседъ дѣдо Славчо има едно голѣмо кафяво куче. То е много хубаво Козината му е лѣскава, муцуната винаги чиста и очитѣ му гледатъ много умно.

Дѣдо Славчо е нещастенъ, защото е слѣпъ. Той си нѣма синове и снахи, ни дъщеря, ни внучета. Отъ това неговото нещастие е двойно по голѣмо. Мама ми дава да му нося прѣсно млѣко, чорбица или хлѣбъ, та често ходя у дѣдови Славчови. Кучето всѣкога ме посрѣща весело и си върти опашката отъ радостъ. Умното животно разбира че обичамъ господаря му.

Мама ми разказа, че дѣдо Славчо въ младинѣ си не билъ слѣпъ. И той ималъ здрави очи и яки ржцѣ и крака. Отъ послѣ го намѣрила болестъ и той ослѣпѣлъ. Като билъ здравъ, обичалъ това куче и много добръ го гледалъ. За това пъкъ сега кучето ходи на всѣкъждѣ съ дѣда Славча и му показва пътя. Всѣка недѣля, кога излизамъ отъ черкова азъ гледамъ дѣда Славча изправенъ до черковната врата, а прѣдъ него кучето държи въ устата си дървена паничка и проси милостиня за господаря си.

Но дѣдо Славчо заболѣ и най-послѣ умрѣ. Кучето отиде на гроба му и тамъ остана безъ да яде. То умрѣ отъ гладъ надъ гроба на слѣпия си господарь.

УГОЩЕНИЕ.

1.

Милка наша, да е жива,
Всѣки я обича —
Обична е много, туй го
Никой не отрича.

2.

Мама, татко всѣка вечеръ
Нужно нея галятъ,
Тя е тъмъ като играчка—
Съ нея тѣ се бавятъ.

3.

Игукли чудни най отбрани,
Има малка Милка,
Носи ги тя все увити
Въ своята прѣстилка.

4.

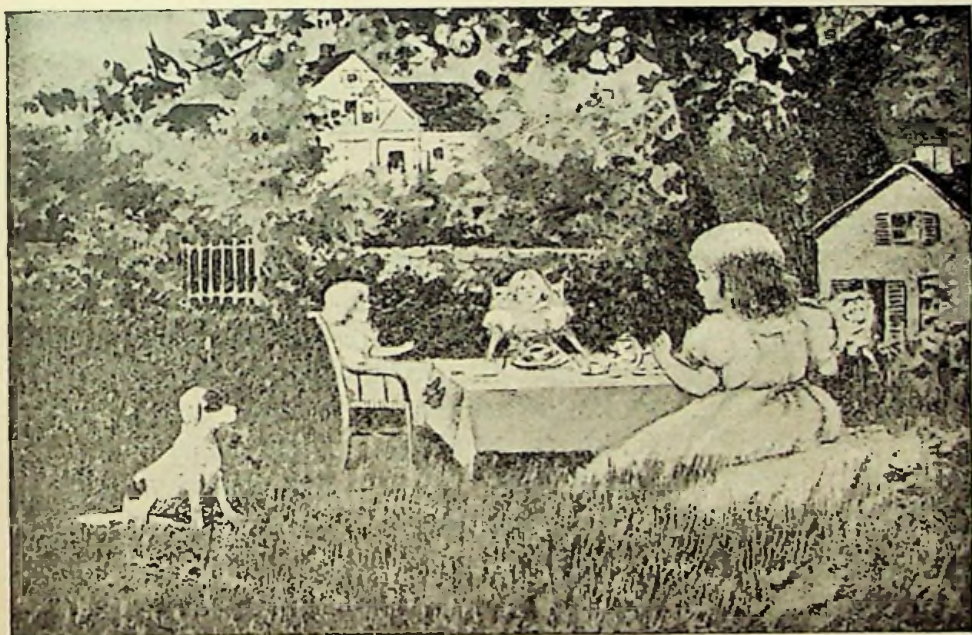
Тѣ сѣ нейни рожби мили,
Нейни сѣ дѣчица —
Постоянно ги нагледва,
Гали ги сѣ ржчица . . .

5.

Днеска славно угощене
— Все отъ сладки разни—
Ще даде тя, ще напълни
Тѣмъ стомаха праздни.

6.

Масичката малка своя
Тя сложи, прѣстла я,
Нареди я, напѣкми я —
Сѣдна най на края.

7.

Па си куклички засмѣно
Гледа и ги кани:
„Сладкитѣ ми до едничка
Всѣ сж тѣ отбрани“.

8.

„Пѣкъ и чая и млякото
Бива ги, хапнѣте —
Рсжденъ си день празнувамъ
Туй добръ помнѣте!“

9.

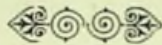
„Колко менѣ ще е приятно
Съ вази да похапна . . .
Що се тѣй увирашъ, Бѣлчо
Тамъ стой, ще те цапна.“

10.

Бѣлчо бързо се оттегли,
Гледа я, не мига,
Па си дума — кжсѣ едничакъ
Дай ми, туй ми стига!..

Кани Милка своитѣ кукли,
Кани ги, изрежда —
А пѣкъ Бѣлча клети, гладенъ
Нито и поглежда!

Л. Бобевски.

Какъ се прѣхранватъ хората.

тъ полскитѣ мѣста на нашето отечество хората се занимаватъ съ други занятия. Колко хубави сж нашитѣ широки полета, когато всичко по тѣхъ цѣвти и зрѣе! А зимѣ, прѣзъ студентѣ снѣж ни дни, човѣкъ може да бѣде разкжсанъ отъ вѣлци по тѣхъ.

Колко мъжки, колко трудъ полагатъ хората, що обработватъ земята! Това сж нашитѣ *земледѣлци*; тѣ сж най-многого и най-трудолюбивитѣ граждани на нашето отечество.

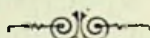
Голѣми пространства отъ нашитѣ полета служатъ за *пасбища*. По тѣхъ пасатъ цѣло лѣто стада отъ стари биволи и волове, които есень изкалатъ и правятъ отъ месото имъ пастарма и суджуци. Безъ тѣзи пасбища месото въ насъ би поскъпнало много, както въ другитѣ държави.

Още по голѣми пространства земя се пѣкъ обработватъ. Безъ тази изорана земя много хиляди български семейства биха останали гладни, а и храната щѣше да бѣде много скъпа. Щомъ настѣпни пролѣтѣта, стотини хиляди орачи забиватъ оралата и започватъ да хвѣрлятъ въ земята разнитѣ пролѣтни посѣви. Трудъ, много голѣмъ трудъ полагатъ земледѣлцитѣ, до като прибератъ всичко отъ полето. И какъвъ страхъ докарва въ тѣхъ всѣки черъ облакъ, придруженъ съ свѣткавица и грѣмъ! Една градушка, само за нѣколко минути, може да погуби всичкитѣ мъжки и трудове на земледѣлца.

Отъ пукването на пролѣтѣта до настѣпването на зимата земледѣлца не намира день за почивка. Още не засѣяни пролѣтнитѣ посѣви: овесъ, мисиръ, фий, борчакъ, бобъ, дини и пр. ето лозята искатъ рѣзидба и копане. Не *угарисани* още нивитѣ, ето мисиритѣ ще трѣбва да се копятъ. Нарездатъ се тогава всички главни работи: коsidба, жѣтва, прѣскане и копане на лозята, возидба на снопи, сѣна, вѣршиidба и мн. др. още. Прѣзъ това врѣме земледѣлцитѣ иматъ най-голѣма нужда отъ работници. Макаръ че дохож-

датъ много такива отъ балканскитѣ села, нами-
ра си работа и най-малкото селянче прѣзъ това
врѣме. Ето защо много отъ дѣцата на земледѣл-
цитѣ не могатъ да се учатъ въ класове. А мно-
го има, които и основно училище, четиртѣхъ
отдѣлення, не свършватъ. Тия пѣкъ, които хо-
дятъ, правятъ много отсъствия прѣзъ годината.

При толкова голѣмъ трудъ, много земледѣл-
ци сѣ толкова бѣдни, че по нищо не се отли-
чаватъ отъ балканскитѣ си братя.

Паякъ.

(Басня).

Разпъналъ младия паякъ тънката си и гѣс-
та мрѣжа между сухитѣ клоне на едно
старо дърво, скрилъ се въ единъ ѝ жгълъ и ча-
калъ ловъ.

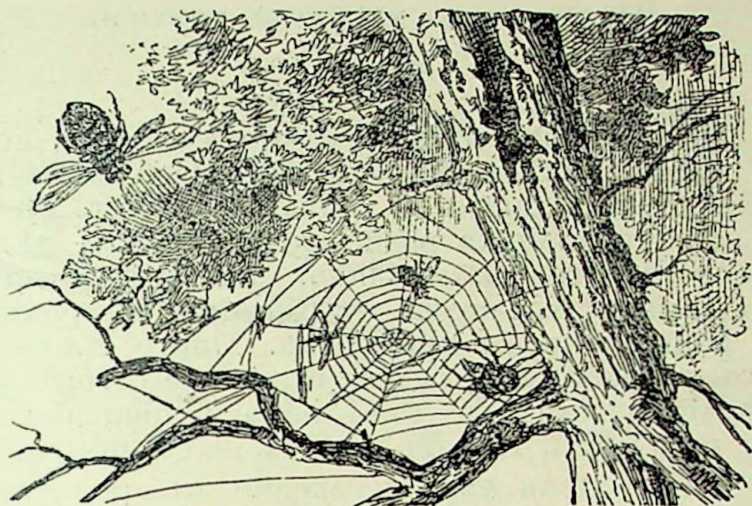
Летящия комаръ, който безгрижно свирилъ и
пѣлъ, по невнимание се хваналъ въ мрѣжата. До-
шѣлъ паяка при него, погледналъ го и си казалъ:

— Голѣма ли е наядката отъ комара?! Сна-
гата му е тънка и мършава, а краката сухи и
дълги! Не, съ него не мога се насити. Ще ча-
камъ за по голѣмъ и тлъстъ ловъ . . .

А комара пищѣлъ жалостно, обръщалъ се
горкия ту на една, ту на друга страна, но не
можалъ да се освободи отъ паяжината.

Слѣдъ комара въ мрѣжата се вплела една муха.

— Твърдѣ добръ, си казалъ паякътъ, макаръ
и отъ нея да нѣма никаква облага, но слѣдъ нея

иде редъ да се улови нѣщо по-голѣмо!

Мухата, както и комарѣтъ, се мъчила да изкочи отъ примката, въ която тѣй не очаквано попаднала, но напраздно

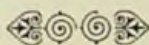
Въ това врѣме около мрѣжата забръмчала една голѣма пчела. Зарадвалъ се паякѣтъ, че и тя ще се хване.

— Да, ето единъ добъръ ловъ, съ който ще се нахраня до ситостъ!

Влетяла и пчелата вътрѣ скжсала паяжината и избѣгала. Заедно съ нея се освободили мухата и комара.

Почналъ паякѣтъ да си плете нова мрѣжа и си говорилъ:

— Дочакахъ голѣмъ ловъ, но покрай него изгубихъ и малкия! .

Царицата на хлѣбнитѣ трохици.

(Приказка).

Ии имаше двѣ дѣца. братче и сестриче, които ~~се~~ живѣха много добрѣ. Родителитѣ имѣ бѣха богати и много се грижаха за тѣхъ. Тѣ често имѣ подаряваха разни играчки. Но дѣцата имаха една голѣма грѣшка. Ако ядѣха хлѣбъ или симитъ, хвъргаха твърдѣ много трохици по земята и не ги прибираха. Много пѣти отъ тѣхъ правяха мечета или стапваха отгорѣ имѣ. Родителитѣ имѣ ги съвѣтваха и наказваха за тия постѣпки. Но отъ това тѣ не сѣ поправиха.

Единъ день дѣцата, заедно съ родителитѣ си, излѣзоха да се разходятъ. Тѣ отподоха въ една голѣма горичка. Върху едно дърво видѣха хубава катеричка. Дѣцата подириха хубавото животно. Но катеричката подскачаше отъ дърво на дърво и отиде много на вѣтрѣ въ зелената горица. Дѣцата забравиха за родителитѣ си. Изведнажъ катеричката се изгуби. Братчето и сестричето много се взираха, но не можаха вече да я намѣрятъ. Нѣмаше и никакъвъ пѣтъ. Тѣ викаха: „Мамо. обична мамо, гдѣ си?“ Но на около всичко бѣше тихо. Сега дѣцата разбраха, че сѣ загубили. Пакъ викаха, ала никой не имѣ отговори. Уморени и изгладнѣли, седнаха до едно дърво и заплакаха. Започна да се мръква. Дѣцата все по вече плачаха и викаха.

Слѣдъ малко сестричето извика: „погледни. погледни, татѣкъ свѣти една свѣицъ!“ Дѣтето погледна и наистина, между дрѣвчетата свѣтѣше една свѣицъ. Дѣцата се опѣтиха право къмъ

свѣщъта. Когато наближиха, тѣ видѣха нѣщо чудесно. Останаха изплашени на мѣстата си. Сърдцето имъ силно тупаше.

Верѣдъ горичката видѣха хубава жена, съ бѣла блѣскава дреха. До нея имаше една голѣма кошница, пълна съ *хлѣбни трохици*. Прѣдъ нея, на дълга редица, бѣха наредени бѣдни дѣца. Всѣко дѣте носѣше една кошница и смиренно пристѣпваше къмъ хубавата жена. Тя много любезно си подаваше ржката на всѣко дѣте. Поздравяваше ги и туряше по една трохица въ всѣко кошченце. Трохицата слѣдъ като падне отъ ржката ѝ, се обръщаше въ хубаво бѣло хлѣбче. Добрата царица раздаде много трохици и всички се обърнаха на хубави хлѣбчета. Дѣцата цѣлуваха ржка на добрата царица и се изгубваха изъ тъмнината. Слѣдъ това хубавата жена бутна съ върха на обувката си една голѣма кошница. Отъ нея се изсипаха по земята много трохи. Надойдоха птички и започнаха да кълватъ

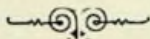
Братчето и сестричето останаха вдървени отъ това, което виждаха. Но защото бѣха гладни, вмъкнаха се въ редицата на бѣднитѣ дѣца. Когато се изправиха прѣдъ хубавата жена, тя каза съ високъ гласъ: — „Какво търсите вие тукъ при мене, разточители на хлѣба? Азъ съмъ *царицата на хлѣбнитѣ трохици*. Азъ търся и събирамъ изъ цѣлата земя трохицитѣ, които неприличнитѣ дѣца оставятъ паднали. Вие сте лоши дѣца, защото често мачкате много хлѣбни трохици и не нахранвате бѣднитѣ дѣца. Затова трѣбва да стоите гладни! Не заемайте мѣстото на бѣднитѣ дѣца!“

Братчето и сестричето заплакаха. Тъжно проттираха рждѣ къмъ добрата жена и говориха: „Ахъ, обична, добра царице, прости нашата вина, ние нѣма да правиме вече така! Ние нѣма да мачкаме съ крака хлѣбнитѣ трохици“.

Царицата се смили. Тя се приближи при тѣхъ погледна ги и обърна тѣлото имъ на другата страна

Братчето и сестричето видѣха фенеря на родителитѣ си. Тѣ бѣха излѣзли да ги търсятъ. Родителитѣ съ радостъ прѣгърнаха дѣцата си и тѣ започнаха да плачатъ въ рждѣтъ имъ. Когато се обърнаха, царицата се бѣше изгубила. Тѣ бѣха твърдѣ уморени и родителитѣ имъ ги занесоха въ къщи.

Отъ този день двѣтъ дѣца не оставяха и не мачкаха трохицитѣ паднали по земята.

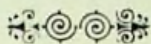
На полето.

Лубаво е днесъ полето,
Хубаво, красиво,
Волно мѣе дѣхъ ароменъ
Цвѣте миризливо

Щестокрили перерудки
Шетатъ изъ цвѣтъта,
Неустѣнно, прѣдпазливо
Ловятъ ги дѣцата.

А небето се синѣе,
Слънцето прѣнича
И рѣчицката на долу
Тихичко се стича.

Теменижковъ.

Костенскитѣ бани.

Въ политѣ на *Родопитѣ*, въ едно много хубаво мѣстоположение, се намира селото *Костенецъ*. Тукъ Родопитѣ се издигатъ доста на високо и се губятъ въ небесната синевина. Тѣ сѣ покрити сѣ гѣста джбова и борова гора.

Отъ горѣ, сѣ голѣма бързина, се спуща малка балканска рѣка, която тече прѣзъ самото село. На югъ отъ селото, почти въ самата рѣка, сѣ направени прочутитѣ костенски *минерални бани*. Надъ тѣхъ рѣката се спуща отъ една висока скала — това е *водопада*. Колко е приятно тукъ лѣтѣ! Водата, като пада отъ скалата, се прѣска на хиляди дребни частички и прохладява околността. Приятния балкански вѣтрецъ, тихичко разлюлюва хубавитѣ джбове и борови дрѣвчета; въздуха напоенъ сѣ миризмата на горскитѣ цвѣти и трѣви, шума на водопада—всич-

ко туй кара пѣтника да се омае и забрави . . .
Да, извънредно хубава и прѣлестна е мѣстность-
та при тѣзи бани.

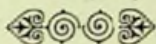
Ето защо тукъ лѣтно врѣме се стичатъ мно-
го хора, за да прѣкаратъ лѣтните горѣщини.

Най-много посѣтители дохаждатъ отъ София
и Пловдивъ. Но тукъ се срѣщатъ хора и отъ
разнитѣ краища на нашето отечество. Минерал-
ни бани има на много мѣста изъ България, ала

костенската баня заслужава всеки да види, поради извънредно хубавото ѝ мѣстоположение.

Въ с. Костенецъ се работятъ много хубави ножчета. Единъ часъ далечъ отъ селото е гарата Баня-Костенецъ. Тукъ е построена първата българска фабрика за кибритъ.

Пътуване изъ Македония.

(Възпомяване на единъ възстаникъ).

зъ слѣдвахъ въ гимназията въ София петъ години. Свършихъ курса ѝ, а слѣдъ това постъпихъ въ *висшето училище*. Тукъ се запознахъ съ много македонски младежи, които слѣдваха въ същото училище. Между тяхъ македончетата имаше едно жълтаво и сухо, което всички мислѣхме за болно. А и то само ни се оплакваше, че постоянно боледувало. То твърдѣ рѣдко дохождаше на уроци, а по често ходѣше при лѣкаритѣ и се разхождаше все съ водителитѣ на македонското възстание. Но нѣкога то получаваше писма и отъ ония тайни македонски водители, които живѣятъ въ самата Македония и ръководятъ и учатъ населението какъ да възстане противъ турското тираническо управление и какъ да се биятъ съ турската войска.

Веднажъ това македонче събра своитѣ приятели у дома си на веселие. Тамъ бѣхъ и азъ. Като се свърши веселието, то се изправи прѣдъ насъ и каза: „Мили приятели, до сега живѣхъ съ васъ, а отъ сега нататѣкъ ще отида при моитѣ братя въ Македония. Тукъ се учихъ, а тамъ иде уча. Простѣте ме, ако съмъ ви нѣкога оскърбилъ!“ Слѣдъ тия думи болнамото македонче започна да ни цѣлува по челото и казваше: „сбогомъ мили другари!“ И наистина, на другия день то замина за Македония. Когато го изпрацахме на гарата, каза ни че отива въ г. *Солунъ*.

Слѣдъ два мѣсеца азъ и нѣколко още негови другари, получихме писмо отъ него по единъ вѣренъ човѣкъ. Пишеше ни да събираме помощи за близкото въстание, а който има юнашко сърдце, да се запише въ нѣкоя *чета* и да влѣзе въ Македония да се бие съ народния врагъ. Азъ и още нѣколко млади момци отъ България и Македония, напустнахме училището и се записахме въ четата на *Димитъръ Гущановъ*.

Една вечеръ, тъкмо по срѣдъ нощъ навлѣзохме въ Турско; уловихме тѣснитѣ пѣтеки на *Пиринъ* планина и се скрихме изъ гѣститѣ непроходими нейни гори.

Когато стигнахме въ *сърско* при своя любимъ главатаръ — *Димитъръ Гущановъ*, той ни прие любезно и заповѣда да ни закълнатъ, че ще бждемъ вѣрни до смъртъ на освободителното дѣло. Прѣдъ насъ тозъ часъ се изправи единъ свещеникъ съ евангелие въ ръка. Дойдоха сѣщо и началника на всички чети въ *сърско* — *Гоце Дѣлчевъ* и знаменосецътъ на четата. Всички тържествено дадохме клетва, че ще бждемъ

вѣрни на дѣлото и че ще изпълняваме точно заповѣдитѣ на своя войвода.

Слѣдъ заклеванетоъ ни, началникътъ на четитѣ, Гоце Дѣлчевъ ни цѣлуна по челото и ни

нарече свои братя и вѣрни другари. Мѣстото гдѣто дадохме клетва, бѣше непроходима гора: слѣпчевитѣ лѣчи едвамъ проникваха до зелената морава, на която бѣхме насѣдали. Вечерята въ срѣдата на полянката, накладохме голѣмъ огънь и насѣдахме около него да се постоплимъ и вечеряме. Вечерята ни бѣше много бѣдна: сухари и сирене.

На сутринята, двама по двама, потеглихме къмъ селото *Баница*, което се намира близо до г. Съръ. Въ това село се събраха и колко чети, за да се съвѣтватъ какъ да нападнатъ на турскитѣ войски. Но единъ *македонски учителъ* прѣдалъ четитѣ на турцитѣ и една нощъ бидохме заградени отъ хиляди турски войници. Като се бояха да ни нападнатъ отъ близо, тѣ запалиха цѣлото село и стрѣляха отъ далечъ. Тритѣ чети излѣзохме да се биемъ срѣщу многобройнитѣ си неприятели. Въ тази битка падна убитъ моя войвода Гуцановъ. Убиха сѣщо Гоце Дѣлчевъ и много отъ възстаницитѣ. Азъ и още нѣколко души сполучихме да се избавиме благодарение на нощната тъмнина. Слѣдъ 25 дневно скитане пзъ балканитѣ едвамъ успѣхме да се завърнемъ въ България.

Когато въ с. Баница се съвѣтвахме да нападне турскитѣ войски, получихме извѣстие, че болното македонче хвърлило съ динамитъ солунската *банка* и тамъ си намѣрило гроба. Началиникътъ прочете писмото, заповѣда да станемъ на крака и каза: „Богъ да прости този македонски юнакъ, който тѣй безстрашно умря за свободата на отечеството си!“

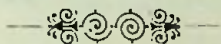
Лалка.

Много ѝ хрисимо момиче
Нашата драга Лалка,
Но въ училище не ходи:
Тя е още малка.

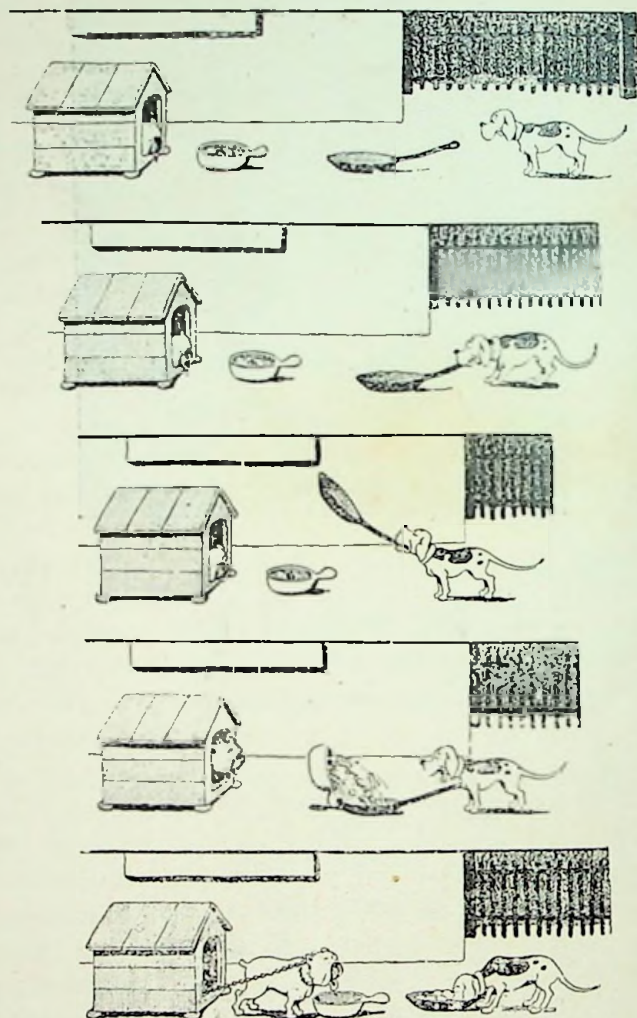
— — —
Пък да видишъ колко помни
II каква добра е:
Колкото е тъсни чула,
Тя ги всички знае.

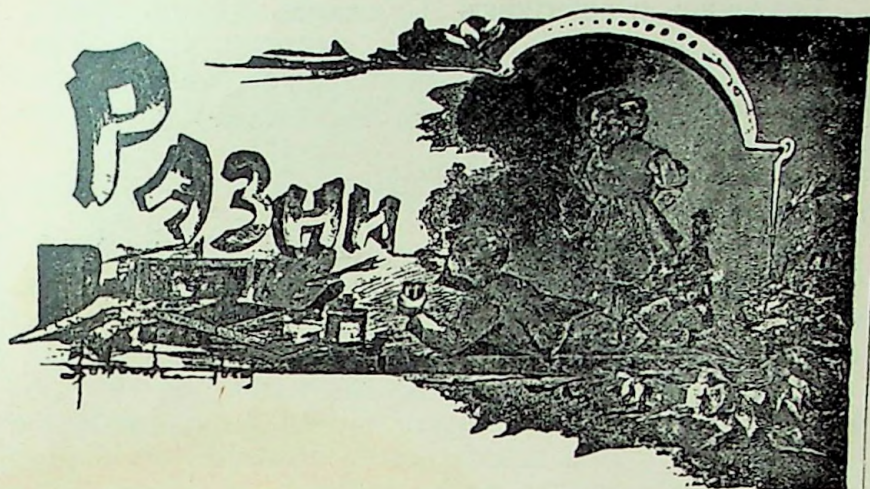
Ц. Калчевъ.

Хитрото куче.

Приказка безъ думи.

Жътвитѣ. По цѣлата наша земя се жътни почти прѣзъ всичкитѣ мѣсеци на годината. Тѣй: прѣзъ *януарий* се жѣне въ Австраля. Нова-Зеландия, Чили и въ Аржентина (Америка). Прѣзъ *февруарий* — въ южната частъ на източна Индия. Прѣзъ м. *мартъ* — въ сѣверната частъ на източна Индия. Прѣзъ *априлъ* — въ Персия и Сирия. Прѣзъ *май* — въ Китай. Япония, Мала азия, Алжиръ и Мароко. Прѣзъ *юний* — въ Гърция, Италия, Испания, Португалия, южна Франция и Калифорния. Прѣзъ *юлий* — въ южна Русия, въ южнитѣ части на Австро Унгария, въ Сърбия, въ сѣверна Франция и въ съединенитѣ държави на сѣв. Америка. Прѣзъ *августъ* — въ Германия, Белгия. Холандия и Дания. Прѣзъ м. *септемврий* — въ Швеция, Норвегия, Русия и Шотландия. Прѣзъ *октомврий* — въ сѣверна Русия. А кога бива жѣтвата у насъ?

Съобщава, Д. Игнатовъ.

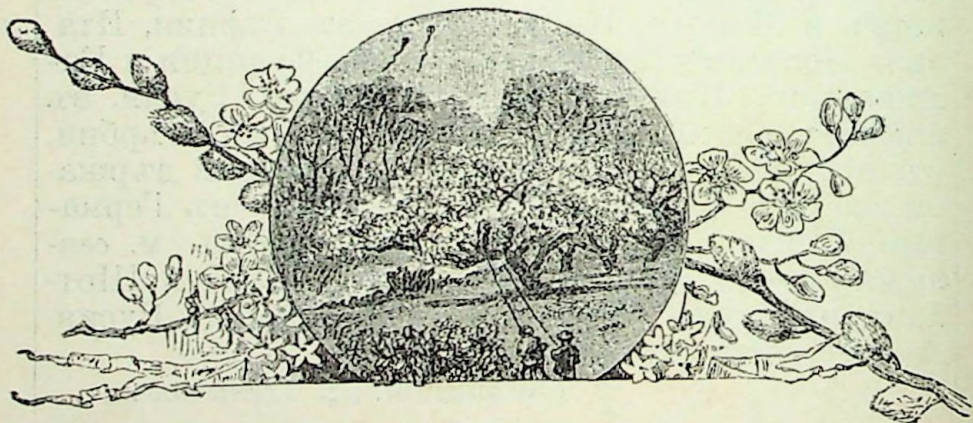
Градинарь и работникъ. Веднажъ единъ градинарь заварилъ работника си, че спи въ градината. Той му се скаралъ и казалъ, че такъвъ лѣнивецъ не е достоенъ да се наслаждава отъ слънчевата свѣтлина.

— Ето защо и азъ лѣгнахъ на сѣнката — отговорилъ работника.

Прѣв. Б. К.

Лѣкуване на изгорено. Когато нѣкой се изгори, образува се на това мѣсто или червенина, или мѣхури, пълни съ бистра течностъ, или рани.

Мѣхуритѣ трѣбва внимателно да се пробиватъ съ чиста игла (нажежена на пламъкъ) и послѣ изгореното мѣсто да се промива съ *борова вода*. Слѣдъ това да се намаже съ *взелинъ* (продаватъ се безъ рецепта въ всѣхъ аптеки) и да се прѣвѣрже съ чиста бѣла кърпа. Прѣвѣрската да става всѣки день. Най-добъръ е възелина да се намазва на едно чисто хасено парче, да се туря на изгореното мѣсто и послѣ прѣвѣрже. Който прѣвѣрзва трѣбва да бѣде съ измити ръцѣ и да пазя голѣма чистота.

1. Име съмъ отъ три срички и служба за храна на хората. Изпустнете първата ми сричка, ставамъ любимъ инструментъ на овчаритѣ; изпустнете и втората сричка, обръщамъ се на украшение на нѣкоя богата жена. Налучете що съмъ!

2.

1	2	3	4	—	най голѣмата змия.								
2	5	6	3	—	осветена течность.								
3	6	7	8	—	царь на пгичтѣ.								
4	3	8	7	9	10	11	—	прилагателно име					
				9	6	11	2	—	мѣрка				
				10	11	12	7	—	притеж. мѣстоименне				
				11	2	7	6	5	4	11	—	материкъ	
								5	13	11	10	—	мжко име
								4	11	5	4	—	необх. на моряцитѣ
								11	10	4	11	—	женско име

Тъзи числа замѣстете съ букви, които да образуватъ *десетъ* думи, да се четатъ отъ лѣво на дѣсно и отъ горѣ на долу.

г. Трѣвна.

Пждпжджжъ.

Гатанка.

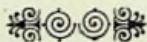
3. Раждамъ се по-голѣма отъ майка си и прѣзъ цѣлия си животъ се не отдѣлямъ отъ нея. До срѣдата на живота си се смалявамъ, отъ когато пѣкъ почвамъ да раста до гдѣто най-сетиѣ щомъ порастна такава, каквато съмъ се родила, — умирамъ.

Пжтпжджжъ.

Забѣлѣжка. Който рѣши вѣрно тѣзи задачи до 1-й юлий т. г. ще получи едно течение отъ сп. „Младина“ год XII.

Рѣшили задачитъ отъ V книжка:

Хр. Б. Бояджиевъ II отд. г. Казанлъкъ. Н. Топкаровъ — г. Плѣвенъ. Ж. Веселиновъ отъ с. Бѣл. бей-къой (Карнобатско). Н. Юрдановъ II кл. г. Кюстенджа.

Редакторъ: Н. Михалевъ

Дѣтско занимание.

Книжка за дѣца. Съдържа: 1) Мишка и жаба. 2) Лисица и ежъ. 3) Стариятъ вълкъ. 4) Мирчо. 5) Куче и ковъ. 6) Шимпанзе. Всичкиѣ тѣзи разкази сѣ добри. Прѣпоръчваме ги на г. г. учителитѣ и младитѣ ни читатели. Ще излиза веднажъ въ мѣсеца. Цѣната на всѣка книжка е 10 стот.

Адресъ: *Б. Теневъ, учителъ г. Харманлий.*

Общо дѣло. Год. V. Мѣсечно списание за книжовенъ и общественъ животъ. Годишна цѣна 8 лева. Всички поръчки се изпращатъ на адресъ: Я. Сакъзовъ — г: София.

Мода и Домакинство, семѣенъ журналъ. Год. VII. Излиза 24 броя въ годината. Цѣна 12 лева. Адресъ: Елена Ушueva — София.

Български Колоездачъ. Илюстрирано списание за колоездачния спортъ. Органъ на българ. колоездаченъ сѣюзъ. Излиза всѣки мѣсець. Годишна цѣна 5 лева. Адресъ: М. Гяковъ, чиновникъ нар. банка — София.

Правоолавенъ мисионеръ. Мѣсечно научно духовно литературно списание. Год. IV. Издава свещен. братство „Вѣра Надежда и Любовь“. Годиш. ц. 3 л., за сгранст. 4 л. Редакторъ: Иеромонахъ Иларіонъ (Арабаджиевъ) г. Сливенъ.

Градинарь. Илюстрирано списание за овощарство, зеленчарство и цвѣтарство. Редакторъ П. Д. Бубовъ—Плѣвенъ. Излиза на 1 и 15 число всѣки мѣсець. Ц. 3 л. прѣдплатени.

ПРОДЪЛЖАВА СЕ ПОДПИСКАТА НА

СП. „МЛАДИНА“,

год. XIV (1905)

Цѣна 2 лева прѣдплатен; въ странство 2 л. 50 ст. На новитѣ абонати се изпращатъ излѣзлитѣ книжки, **заедно съ календаря**. Абонирането става и чрѣзъ пощата. Годишната се захваща отъ януарий. За всѣка не получена книжка трѣбва да се яви до пзлзането на слѣдующата.

Адресъ: *До Прѣдсѣдателя на друж. „Отецъ Паисий“ гр. Казанлъкъ.*

Домакинство въ IV-а си година.

Встапн отъ 1 Януарий 1905 година и ще слѣдва досегашния си пѣтъ:

„Ще сѣе познапия безъ които много работи въ домѣтъ на трудолюбивия Българинъ не сж имали сполука; ще уштва Българина къмъ всички пови работи, които могатъ да му принесатъ полза“.

Като такова „Домакинство“ не ще бжде излишно четиво за всѣки домъ. за всѣка челядъ, отъ каквото съсловие и да бжде, още повече че годишната му цѣна е 1 левъ и 60 ст.

За щастливитѣ си абонати и прѣзъ IV-та годишнина „Домакинство“ ще даде едно голѣмо количество премии, състоящи отъ уреди и сечива по стопанството, чрѣзъ което да послужи по сигурно на цѣлѣта си.

Прѣминитѣ сж показани въ 1 нй брой отъ тази годишнина.

Който запише и внесе прѣдплата за 5 течения, шестото получава даромъ. За повече купени стари тѣла или повозаписани абонати възпаграждението въ размѣръ 20% може да се задържи въ вавчностъ.

Безъ прѣдплата списанието не се праща никому.

Адресъ: Редакция сп. „Домакинство“ ул. Лече № 15 — София.

„Лѣсовѣдска Сбирка“ 1905 г. мѣсе списание. Издава „Лѣсничейска Дружба“. Редакторъ: Ст. Брънчевъ.

Сдържа популярни и много полезни и поучителни стави по лѣсовѣдство, а особно за отечественото горско дѣло. Това списание напълно заслужава да се чете и поддържа отъ всѣки българинъ, защото третира една материя, която дълбоко засяга поминъка и благоденствието на нашия гражданинъ.

Годишенъ абонаментъ: за България 3 л., а за странство 4 лева. Абонирането става въ Редакцията на списанието. — София, улица Чепино.